

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skiønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 48. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm752/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

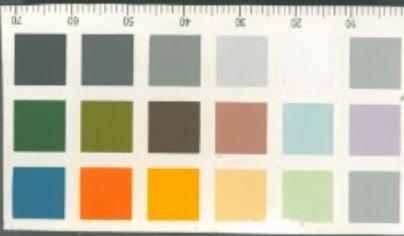
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dog, for at det ikke skal synes, som om vi maatte springe fra Skionhed for at mode Samvittigheden, et Spring der ikke falder os saa let, som det modsatte synes, vil vi hukommme, at Skionhed og Dyd ere Begreber, hvis Enhed, trods Skunet, i Grunden, man alt i de længst henfarne Tider i Grækenland paaslod, og hvorum, siden Kant, er blevet haamaget.

Bedst falder vist Taleen om Skionhed, naar vi henvore den til Enhedenes evige Grundfætning, hvor den ustridig har hjemme, thi hvor vi ingen Enhed synes at finde, der finde vi heller ingen Skionhed, og hvad vi finde Skion, onsker vi naturlig at forene, ellers hvor det ei gaar an, dog at forbinde med os. Nu er det sikkert nok, at vi ingen Gorbindelse onsker uden med hvad vi else, og forsaa vidt vi else det, og ligesaa vist er Kierelighed det levende Udtryk for Forening, saa vi heraf see, hvad vi desuden ved med os selv, at vi Intet kan else, enden forsaa vidt at finde det Skion, og neppe nok finde nogen Skion, uden forsaa vidt at else det. Da nu Kierelighed og Willie, som i Modersmaalet, saa i Hjertet, komme ud paa Eet, saa Willien kun er Kiereligheden i en bestemt Rettning, og aldeles afhangig af den, saa seer man let, at det er en Samvittigheds-Sag, hvad og i hvilken Grad man finder Noget

flont, samt at det er vor unægtelige Pligt at finde Sandheden sion over Alt, da det folger af sig selv, naar vi else den af ganske Hjerte. Sandheds vise Raab er: tro mig! Hans Herrebud: lyd mig! Hans Fader-Stemme som forener og forklarer Alt: op elsk dig i mig!

Forsaa vidt kunde man vel omrent finde Versdens Bisald med sin Tale, thi ogsaa den vil finde Dyden og Sandheden sion, naar de liørlig vil rette sig efter dens Leitighed, see igennem Gingre med, at den elster først og fremmest sig selv, og tage til Takke med hvad den har tilovers: med en smuk Lovtale f. Ex. en Portion Dien-Vand til et korende Skue-Spil, et Par Skilling i Myaars Gave til de Fattige, og for Resten koldt Kiocken.

Saaledes lader nu imidlertid Sandhed sig ikke affrise, og Folgen har stedse været, at Mange vendte om, og lærde aldrig at kende Sandheden fra sin Skionne Side, og det nyttet kun lidt, hvad man mere end omsonst har arbeidet paa, at afslibe Sandhedenes Sharpe Kanter, for at giøre den sion i Verdens Dine, dæmpe dens Torden-Stemme, for at giøre den elsværdig, thi Sandhed kan, som sagt, ikke lade sig det mindste berove, ellers udlætte en Todel i sin Lov, enden selv at blive Logn, og naar det lader

3 B. *et med um videnhet (4) til os ma*

